

بیانات رهبر معظم انقلاب اسلامی در دیدار کشاورزان - 14 دی / 1384

بسم الله الرحمن الرحيم

اولاً هفته ی جهاد کشاورزی بر همه ی شما کشاورزان عزیز، بلکه بر همه ی ملت ایران مبارك باشد. دیدار با زحمتکشان عرصه ی کشاورزی - با توجه به اهمیتی که این بخش برای امروز و فردای این کشور دارد - برای من دیدار با اهمیتی است. مطالب خوبی هم بیان شد؛ هم آنچه که این چهار برادر ما، کشاورزان نمونه، گفتند، مطالب شیرین و دل نشینی بود برای من، و انعکاس مجموعه ی زیبایی بود از اعتماد به نفس، امید به آینده، تلاش بی وقفه و شجاعانه، در عین توکل به خداوند متعال؛ هم مطالبی که وزیر محترم ذکر کردند، کاملاً مطالب درستی است و نشان دهنده ی این است که تشکیلات مسؤول امر کشاورزی، با تدبیر و ملاحظه ی جوانب گوناگون کار، ان شاء الله در صدد است که این مسأله ی مهم را در کشور سر و سامان تازه یی بدهد. يك جمله به کشاورزان عرض می کنم، يك جمله به مدیران بخش کشاورزی.

حرف بنده به شما کشاورزان عزیز و به همه ی کشاورزان سراسر کشور این است که کاری که شما بر عهده گرفته اید، کار کوچکی نیست. همان کشاورزی که در يك نقطه ی دوردستی از کشور فرض کنیم بر روی يك یا پنج هکتار زمین مشغول کار است، به سهم خود یکی از پایه های اساسی حیات این کشور را بالا می برد. مواظب باشید کشاورزی تحقیر نشود؛ کشاورزی بسیار حایز اهمیت و دارای عزت است. ارزشی هم که در شرع مقدس اسلام شنیده اید که برای قشر کشاورز بیان شده است، ناشی از اهمیت این کار است. شما چه می کنید؟ شما با استفاده از نعمت خدادادی زمین و آب، گنجینه های الهی را - که در ذرات هست، در خاک هست، به وسیله ی نور خورشید و عوامل طبیعی این گنجینه ها بارور می شود - استخراج می کنید، تا انسان هایی که روی این زمین زندگی می کنند، زنده بمانند. اگر غذا نباشد، زندگی نیست؛ و شما غذای انسان ها را تأمین می کنید؛ لذا عظمت و ارزش این کار يك ارزش طبیعی و شبیه ارزش ذاتی است. امروز کشور ما - که مورد سوءنیت و کینه ورزی قلدراهای دنیاست؛ علت این کینه ورزی هم این است که این کشور حاضر نیست زیر بار قلدری قلدراها برود - بیش از همیشه به امنیت غذایی احتیاج دارد، تا برای نانش، برای خوراک روزمره اش، برای روغنش، برای گوشتش محتاج کشورهای دیگر نباشد؛ محتاج کسانی که می توانند در مقابل این عطیه، شرف او را مطالبه کنند، نباشد؛ امنیت غذایی برای کشور ما خیلی مهم است. سال گذشته که اعلام شد کشور به خودکفایی در گندم رسیده است، به نظر من حقیقتاً يك عید بزرگ برای این کشور بود. بنده از کشاورزان، از مدیران بخش کشاورزی، از جوانان عالمی که در این کار کمک کردند، از اعماق دل متشکر شدم، مطمئناً ملت هم متشکر شد؛ این حادثه ی بزرگی بود. مردان و جوانانی همت کردند که این کار بشود، و شد. ما همان کشوری هستیم که در دوران طاغوت، پایه ی کشاورزی ما را متزلزل کردند، برای این که ما را وابسته کنند؛ برای این که بازار برای گندم خودشان و بقیه ی محصولات کشاورزی دیگران - بیگانگان - درست کنند. با این افزایش جمعیت - امروز کشورمان بیش از دو برابر اول انقلاب جمعیت دارد - اگر بنا بود ما مثل آن روز آنها از نظر گندم محتاج بیگانگان باشیم، برای هر تن گندمی که به ما می دادند، يك منت سنگین، يك بار سنگین تحقیر بر روی دوش این ملت سوار می شد؛ هر وقت هم که مایل بودند، می توانستند این را قطع کنند؛ اما ملت ما در گندم به خودکفایی رسید. عین همین قضیه باید در بقیه ی محصولات مهم و اساسی غذایی به وجود بیاید؛ در برنج، در روغن، در گوشت، در لبنیات، که نیازهای کشور است. باید کشور به دیگران اصلاً محتاج نباشد و مردم کشور بدانند که شما قشر کشاورز و دامدار با غیرت خود، با ایمان خود، با همت خود، غذای آنها را تأمین می کنید و مردم محتاج این نیستند که از دیگران درخواست کنند؛ هم پول بدهند، هم منت بکشند، هم دایم ته دلشان نگران باشد که اگر يك مشکلی به خاطر يك مسأله ی سیاسی و غیره پیش آورند، چه کنیم. کشاورز ایرانی برای ملت ایران امنیت

غذایی را تأمین می کند؛ این، افتخار بزرگی است؛ قدر خودتان را بدانید. من این را عرض می کنم برای این که در سرتاسر کشور، جوانان مناطق کشاورزی که گاهی جاذبه ی مشاغل دیگر آنها را به خود جذب می کند، بدانند که ارزش و کرامت و تأثیر این شغل از اکثر مشاغل دیگر، در زندگی جمعی ملت شان، بالاتر است و جای گسترش هم دارد. امروز دیگر آن روزی نیست که یک کشاورز در طول سی، چهل سال همیشه روی یک قسمت از زمین کار کند و یک مشت گندم به دست بیاورد؛ نخیر، امروز فنون جدید، دانش های جدید، تجربه های جدید وارد میدان شده اند. شما می بینید که بازده متوسط چهار تن گندم را یک انسان باهمت، به یازده، دوازده تن در هکتار می رساند؛ همین کار در برنج، در زیتون و در گلزا هم شده است. دیگر این طور نیست که منطقه، منطقه ی محدودی باشد. جوان ها وارد بشوند، آموزش های لازم را بگیرند؛ آنهایی که می توانند، تحصیلات لازم را در زمینه ی خاک، آب و مسائل گوناگون کشاورزی ببینند، بعد، به جان این سرزمین پُربرکت بیفتند و برکات الهی را از آن استخراج کنند؛ این کار ممکن است. دستگاه های دیگر هم البته باید کمک کنند. این، مطلبی بود که می خواستم به شما کشاورزها بگویم. کارتان بزرگ و مهم است؛ مهم در ابعاد ملی. اگر درست نگاه کنیم، با اهمیت نظام جمهوری اسلامی و این پرچم برافراشته ی اسلام در این سرزمین، کار شما در ابعاد بین المللی مهم است. این کار را قدر بدانید و خدا را شکر کنید بر این که یک چنین توفیقی به شما ارزانی داشته است؛ روز به روز در این کار پیش بروید و جوان ها، حداقل جوان های همان خانواده ها و جوان های دیگری که در این رشته تحصیل کرده و علاقه و شوق دارند، به خیل انبوه کشاورزان ما ملحق بشوند.

مسئولان با این نگاه، با نگاه «حایز اهمیت»، باید به بخش کشاورزی نگاه کنند. بخش کشاورزی یک محور اصلی در اداره ی کشور است؛ و باید با این چشم در تنظیم معلومات دانشگاهی، در تخصیص بودجه، در گماشتن افراد کارآمد و توانا در رأس کارها، به آن نگاه کرد؛ باید امر کشاورزی را در کشور سبک نشمرند. البته صنعت هم مهم است و وقتی ما روی کشاورزی تکیه می کنیم، صنعت را نفی نمی کنیم؛ آن هم یک محور اساسی دیگری برای پیشرفت کشور است؛ اما جاذبه های گوناگون و زرق و برق و نام و نشان بخش های دیگر، مبادا اهمیت این بخش بسیار مهم را تحت الشعاع قرار بدهد؛ شریان اصلی زندگی جامعه، در این بخش است و زندگی واقعی و ملموس جامعه - حیات اجتماعی - در این بخش، بیشتر معنا پیدا می کند؛ چون این جا مسأله ی غذا و مسأله ی امنیت غذایی و مسأله ی استقلال ناشی از امنیت غذایی و خودکفایی مطرح است؛ این نکته ی اول، که مسئولان با این چشم به مسأله ی کشاورزی نگاه کنند. این نگاه - همان طور که گفتیم - در دانشگاه، در بخش های دانشگاهی مربوط به کشاورزی، در تنظیم درس ها، در گرفتن دانشجو، در پرداختن به استاد، اثر می گذارد، تا بقیه ی خدمات گوناگونی که دولت می تواند به کشاورزان بدهد؛ مانند آنچه که مربوط به بانک هاست، آنچه که مربوط به سازمان مدیریت و برنامه ریزی است، آنچه که مربوط به خود وزارت جهاد کشاورزی است.

نکته ی دوم برای مسئولان این است که در کار کشاورزی، همین طور که اسم شما جهاد کشاورزی است، جهادی حرکت کنید. ما از اول انقلاب، هر کار بزرگی که توانسته ایم انجام بدهیم، به برکت اعتماد به نفس و بلندپروازی و کار جهادی بوده است. جوانان جهاد سازندگی آن روزی کارهای بزرگ را در این کشور شروع کردند که حتی آن کسانی که جلوی چشم شان این کارهای بزرگ انجام می گرفت، باور نمی کردند که جوان ایرانی قادر به این کارهاست. در دوران رژیم طاغوت، گندم را از امریکا می خریدند و سیلو را روس ها برایشان می ساختند؛ آنها سیلو را هم نمی توانستند بسازند! باید روس ها می آمدند؛ این صنعت در ایران نبود. در سال های اول انقلاب، این جوانان جهاد دانشگاهی آمدند و گفتند امام دستور داده اند مردم گندم بکارند؛ خوب، گندم سیلو لازم دارد؛ در خانه ی چه کسی برویم، جز در خانه ی همت و ابتکار خودمان؛ شروع کردند. افرادی می دیدند که این سیلو بالا می رود - البته در روز اول، با ظرفیت کم - اما باور نمی کردند! و امروز کشور ما یکی از کشورهای مطرح از لحاظ سیلوسازی در دنیاست؛

به برکت همین جوان ها. کار جهادی، این است. در هر بخشی از بخش های گوناگون صنعتی و فنی و علمی و تحقیقاتی که ما با روحیه ی جهادی وارد شدیم، پیش رفته ایم. روحیه ی جهادی یعنی چه؟ یعنی اعتقاد به این که «ما می توانیم»؛ و کار بی وقفه و خستگی ناپذیر و استفاده از همه ی ظرفیت وجودی و ذهنی و اعتماد به جوان ها. الان در همین بخش انرژی هسته یی که این همه دنیای استکبار را سراسیمه کرده، اکثر کسانی که در آن جا مشغول کار هستند، جوان های تحصیلکرده اند؛ صدها جوان کم سال و تحصیلکرده، این چرخ را می چرخانند و این عزت را برای کشور پدید آورده اند. در همه ی بخش ها همین طور است. به نیروهای بااستعداد، چه از جوان ها باشند و چه از انسان های با تجربه، اعتماد کنند. اعتماد به این افراد و توکل به خدای متعال و اخلاص نیت برای خدا، اساس کار است. جهاد کشاورزی باید در معنای حقیقی کلمه، برای مسائل کشاورزی کشور و دامداری و بقیه ی کارهایی که برعهده ی این وزارت است، جهادی عمل کند.

مسأله ی سوم این است که ما به کشاورزمان می گوئیم تلاش کنید تا امنیت غذایی برای کشور به وجود بیاورید؛ اما به مسؤولان مان می گوئیم این پایان کار نیست؛ ما بایستی به صادرکنندگان این محصولات تبدیل شویم؛ ما باید بتوانیم دیگران را بهره مند کنیم. این کار، کار دستگاه های گوناگون دولتی است که وسایلش را فراهم کنند؛ ما می توانیم.

مرتب از این که ما از لحاظ آب در مضیقه هستیم، حرف می زنند؛ خوب بله، ما می دانیم کشور ما از آن کشورهای پُر آب نیست؛ اما آیا از همین آبی که امروز داریم، استفاده ی بهینه می شود؟ جواب، منفی است. این، جزو کارهای وزارت جهاد کشاورزی و وزارت خانه ها و دستگاه های گوناگون دولتی است که آموزش چگونگی استفاده ی از آب، تنظیم جریان آب در بخش های مختلف، نگهداری از همین مقدار آبی که از نزولات مبارک آسمانی است، با انواع و اقسام شیوه هایی که امروز در دنیا معمول است، جزو کارها قرار بگیرد. بنابراین، کشور ما از کشورهای پُر آب نیست، اما همین مقدار آبی که داریم، قادر است محصولات کشاورزی را سیراب کند. در زمین هم همین طور هستیم. من در گزارش ها خوانده ام که ما امروز اندکی بیش از هجده میلیون هکتار زمین قابل کشت داریم؛ در بخش های مختلف: دیمی و آبی و باغی و غیره، که این مقدار می تواند به سی میلیون هکتار افزایش پیدا کند؛ یعنی نزدیک به دو برابر. من در بعضی از بخش های این کشور - در مسافرت هایی که کرده ام - زمین هایی را دیده ام که با «کار» می توانند تبدیل بشوند به زمین های قابل کشت. ما خیلی امکانات در این کشور داریم. ما یک کشور به معنای حقیقی کلمه غنی هستیم و این «غنا» را مردم باید حس کنند؛ از این غنا باید استفاده کنند. به زارع می توانیم بگوئیم روی این زمین، خوب و با شیوه ی علمی کار کن و محصول به دست بیاور؛ چیز دیگری در اختیار او نیست؛ ولی این مسؤولانند که بایستی نظام این کار را طراحی کنند.

بر روی دانه های روغنی و گلزا یا زیتون هم کار شود. یکی از کارهای خوب این دولت این است که می خواهند زیتون را هر چه بیش از پیش ترویج کنند؛ وارد سبد غذایی مردم کنند، که جزو کارهای بسیار خوب است. البته کشور بایستی حتماً در برنج و گوشت و لبنیات هم به خودکفایی برسد؛ این جزو کارهایی است که مسؤولان دولتی باید بکنند.

بخش آموزش کشاورزی و ترویج و استفاده از دانش موجود دنیا در دانشگاه های ما و فرستادن جوان ها برای کمک به روستایی ها، جزو کارهای بسیار مهم است. البته به همه ی روستاییان و همه ی کشاورزان و کسانی که دست اندرکار کشاورزی اند، توصیه می شود که از این جوانان مطلع و خبره در کار کشاورزی استقبال کنند. بنده در بعضی از روستاها از نزدیک ملاحظه کردم که جوان های خبره و دانش آموخته ی کشاورزی، یک نفرشان بیکار نمانده بود! همه در مزارع مشغول کار شده بودند و نتیجه این شده بود که آن بخش از لحاظ محصول کشاورزی، رشد فوق العاده یی کرد، که در بیانات این عزیزان هم این مسأله را شنیدید. باید از شیوه های علمی استفاده کرد.

عزیزان من! امروز کشور شما، کشوری است در حال حرکت به جلو. این حرف‌ها مربوط به کشاورزی است؛ ولی ما در قضیه‌ی صنعت، در قضیه‌ی تحقیقات، در امر سیاست، در رشته‌های گوناگون علوم، در پدید آوردن مسائل نو، در همه جا، حرکت‌هایی را به برکت انقلاب و به برکت نظام جمهوری اسلامی مشاهده می‌کنیم، که کشور به برکت آنها خواهد توانست این فاصله‌ی ژرفی را که دشمنان میان این کشور و میان کشورهای پیشرفته به وجود آورده‌اند، پُر کند. حرکت امروز کشور، حرکت مبارکی است؛ حرکت سرشار از امید و نگاه به آینده. کاری که امروز دستگاه‌های مختلف می‌کنند، چه در این بخش - بخش کشاورزی - چه در بخش‌های دیگر، باید یک قاعده‌ی محکمی باشد که بتوانند بعد از بیست سال - وقتی دوران سند چشم‌انداز بیست ساله تمام شد - احساس افتخار کنند و بگویند ما بودیم که این تدابیر را اندیشیدیم و امروز کشور بعد از گذشت بیست سال، به این رشد و اعتلاء رسیده است؛ که می‌رسیم ان شاءالله. جوان‌های ما - شماها - خواهید دید ان شاءالله آن روز را؛ و دشمنان مستکبر نظام جمهوری اسلامی از همین می‌ترسند و علت دشمنی‌ها، همین است. آنها از این که یک کشوری، یک ملتی، با تمسک به اسلام بتواند به این قله‌ی عظیم زندگی مدنی و افتخارات تمدنی خود برسد، نگرانند؛ چون می‌دانند این بهترین مروج اسلام و بهترین مروج معنویت است؛ می‌دانند که اگر این راه را این ملت طی کرد، جلوی زیاده‌خواهی‌ها و زیاده‌خواری‌های آنها گرفته خواهد شد. کمپانی‌های غاصب صهیونیست‌ها و دیگران، می‌خواهند دنیا را بچاپند؛ سختشان است که ببینند یک ملتی در مقابل داعیه‌های آنها این طور در همه‌ی بخش‌ها جلو می‌رود؛ اما علی‌رغم آنها ملت ایران به پیش خواهد رفت و اسلام عزیز سربلندتر از آنچه که هست، خواهد شد و ان شاءالله پرچم عزت اسلامی بر بلندای این ملت و همه‌ی دنیای اسلام به اهتزاز در خواهد آمد.

از خداوند متعال سلامت و سعادت همه‌ی شما را مسألت می‌کنم و امیدوارم مشمول ادعیه‌ی زاکیه‌ی حضرت بقیةالله (ارواحنا فداه) باشید و ان شاءالله همه‌تان موفق باشید.

والسلام علیکم ورحمةالله وبرکاته